

Sygn. akt V CSK 650/13

POSTANOWIENIE

Dnia 8 lipca 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Maria Szulc

w sprawie z powództwa M. K.

przeciwko J. B.

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 8 lipca 2014 r.,

na skutek skargi kasacyjnej pozwanego od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]

z dnia 6 czerwca 2013 r., sygn. akt I ACa [...],

1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;

2) zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 3600,- (trzy tysiące sześćset) złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.

UZASADNIENIE

Skarga kasacyjna jest szczególnym środkiem odwoławczym, którego wymogi określa art. 398⁴ k.p.c. wskazując na cechy konstrukcyjne skargi i nakładając na skarżącego obowiązek zawarcia w skardze wniosku o przyjęcie do rozpoznania oraz jego uzasadnienia (art. 398⁴ § 2 k.p.c.).

Sąd Najwyższy w ramach przedsądu bada tylko wskazane w skardze kasacyjnej okoliczności uzasadniające jej przyjęcie do rozpoznania, a nie podstawy kasacyjne i ich uzasadnienie, a cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może być osiągnięty jedynie przez powołanie i uzasadnienie przez skarżącego istnienia przesłanek o charakterze publicznoprawnym. W wypadku powołania we wniosku przesłanki określonej w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. należy sformułować zagadnienie prawne oraz przedstawić odrębną, pogłębioną argumentację prawną wskazującą na zaistnienie powołanej okoliczności uzasadniającej przyjęcie skargi do rozpoznania (postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 10 maja 2001, II CZ 35/01, OSNC 2002, nr 1, poz. 11, z dnia 11 stycznia 2002, III CKN 570/01 OSNC 2002, nr 12, poz. 151, z dnia 23 listopada 2010 r., II CSK 344/10, niepubl.).

Argumentacja pozwanego powołana w uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie prowadzi do stwierdzenia, że wystąpiła omawiana przesłanka. Zgodnie z art. 398¹³ § 2 in fine Sąd Najwyższy jest związany ustaleniami faktycznymi stanowiącymi podstawę zaskarżonego orzeczenia, a więc w sprawie niniejszej jest związany ustaleniem Sądu drugiej instancji, że powód w trzecim kwartale 2011 r. miał możliwość wykonania dostaw paliwa dla pozwanego, a wskazane argumenty – w tym powołanie się na wykonanie zamówień pozwanego - przesądzają, że była to możliwość obiektywna. Rozstrzygnięcie zagadnienia, czy klauzula „ bierz lub płać” wymaga po stronie dostawcy obowiązku wykazania obiektywnej możliwości spełnienia świadczenia w wysokości, od której nalicza karę umowną, a nawet przyjęcie pozytywnego stanowiska, nie może mieć zatem znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy. Kwestia natomiast ekwiwalentności charakteru klauzuli nie nosi cechy istotności w niniejszej sprawie skoro strony nadały jej w umowie charakter kary umownej. Zważywszy na motywy Sądu Apelacyjnego i treść uzasadnienia wniosku, jak również oparcie większości zarzutów naruszenia prawa procesowego na niedopuszczalnym ich

powiązaniu z art. 233 § 1 k.p.c., nie ma podstaw do przyjęcia, że skarżący skutecznie wykazał przesłankę określoną w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.

Z tych względów należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.), o kosztach rozstrzygając zgodnie z art. 98 § 1 k.p.c., art. 108 § 1 k.p.c. w zw. z art. 391 § 1 i 398²¹ k.p.c. oraz § 6 pkt 7 i § 12 ust. 4 pkt 2 w zw. z § 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz. U. z 2013, poz. 490 ze zm.).